

This poem is available for free public use only on 20th March 2012, as part of the worldwide readings in support of the internationales literaturfestival berlin's Freedom for Liu Xiaobo appeal.

Wachten op Mij met Stof

- voor mijn vrouw, die de hele dag wacht

door Liu Xiaobo

Je hebt niets over, niets
dan op me te wachten, samen met het stof van ons huis
laag op laag,
in alle hoeken doorgedrongen.
Je voelt weinig voor het openen van gordijnen,
het licht het roerloze laten verstoren.

Op de boekenplank zijn de letters verstoofd,
op het tapijt ademen patronen stof in.
Als je me van tijd tot tijd een brief schrijft
pikt je penpunt stofdeeltjes op,
ik voel het prikken in mijn ogen.

Je zit daar de hele lange dag
en durft niet aan lopen te denken,
bang dat je voeten het stof zullen pletten.
Je probeert je adem stil te leggen
en met de stilte een verhaal te schrijven.
In deze verstikkende tijden
blijft alleen het stof je trouw.

Steeds dieper kruipt het stof binnen
in je ogen, je adem, je tijd,
tot de bodem van je ziel
en bouwt daar dag na dag een tombe,
centimeter voor centimeter, vanuit je voeten
reikend tot je de borst, je keel.

Je weet - het graf
is je beste schuilplaats.
Daar wacht je op mij
zonder de minste verstoring,
steeds inniger met stof verbonden,

in het donker, in stilte, in verstikking
wacht je, wacht je op mij.

Je wacht op mij met stof,
wijst zon en luchtverplaatsing af.
Laat het stof je maar begraven,
leg jezelf dan maar te slapen in het stof
tot ik terugkom.

Dan, dan pas zul je ontwaken
en het stof van huid en ziel weg vegen -
een herrijzenis, een wonder.

April 9, 1999

Alexis de Roode
februari 2011
Maarssen